

de Cantharel
VELUWSE HOTELHOEVE

Van der Huchtbos 5 km

ivn natuur
educatie
Apeldoorn

Wandeling vanaf Van der Valk Hotel Apeldoorn - De Cantharel in Ugchelen

Deze wandeling is niet geschikt voor kinderwagens en/of rolstoelen. Goede wandelschoenen aanbevolen.

Kaartje met route

Deze route wordt regelmatig gecontroleerd. Kom je veranderingen in de route tegen, dan kun je deze melden op routen@ivn-apeldoorn.nl

Routeaanduidingen zijn vet gedrukt

Bij de routebeschrijving is informatie opgenomen over speciale bezienswaardigheden.

Algemene informatie

Gebiedsbeschrijving

Het Van der Huchtbos beslaat 107 hectare waarvan 80 hectare bos. Het gebied ligt op de hoge oostrand van de Veluwe. De wandeling voert door een geaccidenteerd landschap met naaldbout en loofhout. Eiken- en beukenlanen worden afgewisseld met slingerende bospaden tussen dennen en berken. Sporen van reeën, herten en wilde zwijnen zijn regelmatig te zien. Een mooi uitzicht naar het noordoosten over een akkerrandwal en gloeiend bouwland is de beloning aan het eind van de wandeling.

Geschiedenis

Het landgoed Van der Huchtbos is gesticht door de Oranje Bond van Orde. De Bond is opgericht in 1893. Tijdens haar bestaan tot 1923 heeft de Bond zich ingezet voor de behartiging van de belangen van de minder gegoeden. Zij deed dit door het bouwen van woningen (Hofveld te Apeldoorn), het scheppen van werk en het ontginnen van heide. In 1898 kocht de Bond de heidegrond achter De Cantharel en stichtte het landgoed. De heide werd ontgonnen en gedeeltelijk bebost.

Het landgoed is vernoemd naar Mej. Van der Hucht, oprichtster van De Kwartgulden Vereniging. Deze vrouwenvereniging had tot doel gelden in te zamelen voor de heideontginning en de bebossing. In 1923 werd de Bond opgeheven en werden de bezittingen geschonken aan de Vereniging Nederlandsche Heidemaatschappij onder de voorwaarde dat deze het Van der Huchtbos onder deze naam in stand en in ere zou houden.

Startpunt, fietsenstalling nabij de achteruitgang van de hotelreceptie De Cantharel

Loop vanhier langs de moestuin naar de kruising met de asfaltweg, Van Golsteinlaan.

Steek de asfaltweg over en volg het zandpad (paardenroute) langs de akker. Direct na het hek op de kruising rechtsaf langs de afsluitboom van Landgoed Den Treek-Henschoten.

Rechts, achter het hek, is een aarden wal zichtbaar. Dit is een oude akkerrandwal die dicht beplant werd en moest dienen om het achterliggende bouwland van de veel verder naar het noordoosten lopende Ugchelse enk te beschermen tegen vraat van wild.

Langs de bosrand links zijn in herfst/winter op de humusrijke bodem groene bladeren in rozetvorm te zien. Dit is vingerhoedskruid, een meestal tweejarige plant uit de weegbreefamilie. In bloei brengt digitalis kleur in het bos door zijn lange stengels met fraaie trossen trechtervormige witte tot paarse bloemen. De werkzame stof uit de bladeren, Digoxine, werd vroeger in de volksgeneeskunde gebruikt voor de behandeling van hartproblemen en epilepsie.

rozet digitalis

bloeiende digitalis

Op de volgende kruising linksaf.

Een eind verder op dit pad, is vóór de kruising is een dicht en vrij donker bos. Links staan dicht opeen door de droogte in de zomers 2018-20 kwijnende fijnsparren, rechts staan Douglassparren met hun vele zaailingen. Voel het verschil aan de naalden door de hand tegen de groeirichting in te strijken: de fijnspar prikt en de Douglas voelt juist zacht aan.

Op de kruising linksaf en op volgende kruising na de afsluitboom rechtsaf, de brede zandweg op.

In deze omgeving staan veel, soms enorme douglassparren, echte mastbomen. Hoewel, voor scheepsmasten werd vooral Oregon pine gebruikt, sterk en taai hout afkomstig van (in een kouder klimaat langzamer groeiende) Noord-Amerikaanse douglassen. Ons inlandse douglashout wordt gebruikt voor lange spanten. De hoogste boom van Nederland is een douglas van zo'n 50 m in het park van Het Loo in Apeldoorn.

Op een eerstvolgende kruising linksaf, langs de afsluitboom landgoed De Kooiberg in.

Het dal hier is een fraai voorbeeld van een (sneeuw)smeltwaterdal. Ontstaan in de laatste ijstijd toen hier een toendraklimaat heerste, waarin geen bomen groeiden. Op de hellingen is door geconcentreerde afstroming van sneeuwmeltwater een insnijding in de permafrost ontstaan. Merk op dat de linkerzijde van dit noord-zuid dal (aan de voet van de Kooiberg) steiler is dan de andere zijde. Dat kwam door verschil in bezonning: de oostelijke, toentertijd niet-beboste wand, waar de warmere middagzon op scheen, droogde eerder op en had daardoor minder dan de westzijde te lijden van afglijding van ontdooide, van water verzadigde bovengrond over de nog bevroren ondergrond.

Aan het einde rechts, omhooglopend pad. Bij einde pad linksaf.

Deze zandweg is een van de vele routes voor al dan niet aangespannen paarden. De Veluwe is een eldorado voor de liefhebber van paarden. Soms tot ongerief van de wandelaar die zijn pad over mulle wegen moet vervolgen.

Het kruisende fietspad oversteken en bij eerste pad linksaf.

De laanstructuren met Amerikaanse eiken zijn typisch voor de bossen, die hier vanaf 1825 op grote schaal zijn aangeplant. Deze eik groeit snel en heeft minder last van schadelijke insecten dan de inlandse soorten. Nadeel is de weinig licht doorlatende dichte kroon waardoor er verdringing van andere soorten is en weinig ondergroei voorkomt.

Ook inlandse eiken staan er hier en daartussen, en dan voornamelijk zomereiken; de wintereik is veel zeldzamer. Het onderscheid is te zien aan de vorm van de bladeren en de lengte van de bladsteeltjes die bij de wintereik langer zijn dan bij de zomereik. De eikel van de wintereik heeft geen steeltje, terwijl de eikel van de zomereik wel een steel heeft.

blad zomereik

blad wintereik

Op een driesprong rechtdoor het kruisende fietspad oversteken en op de volgende kruising rechtsaf.

Dit is het tracé van het voormalige fietspad, toen met een verharding van gebroken schelpen. Karakteristiek met dat knerpemde geluid als je erover fietste, maar wel erg onderhoudsgevoelig. Vandaar dat beheerder Leisurereids (voorheen Recreatie Gebieden Veluwe) steeds meer fietspaden op de Veluwe van een betonnen wegdek voorziet.

Op de kruising (rechts ligt het fietspad) rechtdoor en bij eerste zijpad schuin linksaf. Op de driesprong linksaf.

Op de open plekken groeit vooral bosbes. Verderop zijn een paar oude productiebosjes, met naaldhout als fijnsparren en grove dennen, uitgekapt en omrasterd voor bosverjonging en meer loofbomen, 'verloofing'.

Bij einde pad linksaf.

Het bos langs het pad is een gemengd loof- en naaldbos met voornamelijk Amerikaanse eiken, hoog opgegroeide grove dennen en Douglassparren. Langs het pad staat een nieuwe aanplant van Amerikaanse eiken. Deze geven meer allure aan deze entree van dit landgoed De Kooiberg.

Na het wildrooster bij einde pad rechtsaf. Bij eerste zijpad linksaf

Hier staan ter weerszijde een paar inheemse hulstbomen, die de zure grond onder eiken (en beuken) en schaduw goed verdragen. Hulst groeit heel langzaam, heeft leerachtige en stekelige bladeren en bloeit in mei-juni. De rode bessen van de vrouwelijke bomen zijn giftig, behalve voor vogels.

Verderop rechts is een bosje met douglassparren. De uit Noord-Amerika afkomstige boom uit de dennenfamilie vernoemd naar de Schotse botanicus Douglas, die de boom in 1826 in Europa introduceerde. Sinds kort is de Douglas als inlandse soort erkend. De hangende kegels zijn heel karakteristiek, met de drietandige zaadlobben.

hulst

kegels douglasspar

Het paadje buigt aan het einde, vóór de afsluitboom, naar rechts en komt uit op de ventweg. Vandaar linksaf en terug naar De Cantharel.

(IVN routenr: W-UGC-03, versie: 2023-04)

Disclaimer: IVN aanvaardt op generlei wijze aansprakelijkheid voor schade op welke wijze dan ook ondervonden door gebruik te maken van deze route.